

Sparekommission. Blandt de mere end halvtredie Hundrede Ændringsforslag er der ganske vist enkelte, der lyder saaledes: „Summen nedsættes“, men i det langt overvejende Flertal er Ordlyden: „Summen forhøjes“, og i mange Tilfælde drejer det sig endog om temmelig betydelige Forhøjelser. Dersom de Ændringsforslag vedtages, som er tiltraadte enten af hele Udvalget eller af dets Flertal, vil Resultatet være, at Finansloven vil blive sendt til Landstinget med et ikke saa lille Underskud. Nu kan det nok være, at de fleste eller formodentlig alle Medlemmer af dette høje Ting er klare over, at selv om Finanslovsforslaget ogsaa bliver sendt til Landstinget med et Underskud, betyder det ikke, at naar den endelige regnskabsmæssige Opgørelse kommer til at foreligge, vil den ogsaa vise Underskud. Vi har nok alle den Tiltro til vor ærede Finansminister, at han har været saa forsigtig ved Beregningen af Indtægtskilderne, at disse i betydelig Grad vil overskride, hvad der er budgetteret. Men paa den anden Side bliver Faktum dog alligevel dette, at Finansloven kommer til at forlade Folketinget med et Underskud. Om dette er heldigt, efter at vi saa meget har talt om at spare paa alle Konti, efter at vi har haft en Sparekommission, og efter at vi har faaet en hel Del nye Indtægter, er et Spørgsmaal, som der kan være forskellige Meninger om.

Jeg er af den Anskuelse, at det vilde være det heldigste for os, om vi kunde sende Finanslovsforslaget op til Landstinget med et lige saa stort Overskud som det Underskud, vi nu oversender det med. Der er selvfølgelig mange Poster, jeg mener kunde være sparede, om ikke fuldstændigt, saa dog delvis. Men jeg ved nok, at det ikke er saa let for Finansudvalget at spare, og jeg skal straks sige, at jeg har været glad over, at det Parti, som jeg tilhører, har vist den største Sparsommelighed, idet det mindre end de andre Partier synes at have handlet efter Princippet „Lad rulle Marie“, lad os bare give til det og det, lad bare Pengene gaa. Det Parti, jeg tilhører, har dog vist noget større Økonomi, end de andre Partier har vist, men desuagtet mener jeg, at mit eget Parti har været for rundhaandet og har ikke holdt tilstrækkeligt tilbage i mange Tilfælde. Det kan nok være, at naar en Minister kommer med et Forslag, og han staar i et godt Forhold til sine Partifæller i Udvalget — som det jo er Tilfældet med alle vore Ministre —, er det ikke saa let for

Udvalget at holde igen. Men der er dog Grund til at tage i Betragtning, at en Minister somme Tider er mere eller mindre afhængig af Administrationen. I alt Fald er en Minister tidt moralsk forpligtet til at stille et Forslag, fordi en af hans For-gængere i sin Tid har givet Løfter. Men i alle saadanne Tilfælde er det Finansudvalgets Opgave at overveje, om saadanne Forslag er nødvendige, eller om vedkommende Bevilling ikke kan vente til senere Tider eller maaske helst ingen Sinde bør bevilges.

Paa det Budget, vi nu behandler, Kultusministeriets, er der stillet en hel Del Ændringsforslag om Forhøjelser, som jeg mener saare godt kunde være sparede. Jeg skal ikke pege paa dem alle, men kun paa nogle enkelte. Ændringsforslagene Nr. 166—169, begge iberegne, angaar Forslag til Bevillinger til Musik dels i København, dels andre Steder. Nu er jeg ikke af dem, der er særlig imod Musik, men det staar dog for mig, at skal Staten til at yde Støtte overalt, hvor der oprettes Musikforeninger og Musikkorps, vil det blive vel meget af det gode. Og disse Forslag synes at have en særlig ondartet Karakter, thi de gaar ikke blot ud paa at give denne Bevilling, men hvis Finansudvalgets Ændringsforslag vedtages, vil de kommende Rigsdage i 2 Aar være bundne til at give lignende Bevillinger. I Aar drejer det sig om 6,600 Kr., men man forlanger med det samme, at de efterfølgende Rigsdage, som formodentlig ikke kommer til at bestaa af alle os, der sidder her i Dag, idet sikkert en hel Del nye vil blive indvalgt, i de to efterfølgende Aar skal give lignende Bevillinger, og jeg mener, at det er uheldigt, at vi paa saadanne nye Felter binder vore Efterfølgere. Jeg er af den Mening, at alle disse Penge uden mindste Skade kunde have været sparede, for Musikforeningerne og Musikken trives nok alligevel. Vi var saa elskværdige overfor den højtærede Forsvarsminister, at vi, da han forlangte Bidrag til Militærmusikken, gav det, men lad os dog blive fri for at yde Bidrag til den civile Musik, naar vi en Gang har givet til den militære. Jeg har derfor tænkt, at jeg, naar disse Forslag, om hvilke det neppe fra Formandens Side vil blive anset for fornødent at foretage Afstemning, da de er tiltraadte af hele Udvalget, kommer til Afstemning, vil forlange Afstemning over dem, i alt Fald for det enes Vedkommende. Jeg synes i og for sig ikke, det ene er værre end de andre, men da jeg ser, det ene angaar en Provinsby, idet det gaar